

Người Vợ Mắt Tích

Hoàng Hải Thủy

— 8 —

Đường Bạch Đằng ở Chợ Lớn là một con đường nhỏ, một trong số những con đường nhỏ nằm chung quanh đường Đồng Khánh và Tổng Đốc Phương. Tới đầu con đường nhỏ đó, tôi hiểu ý Tài Bích nói: không một người đàn bà nào, nhất là đàn bà Việt Nam, lại có chuyện để mà lui tới khu phố này. Toàn là những căn nhà cũ kỹ, xập xệ đáng chừng được xây dựng lên từ thời người Pháp mới đặt nền cai trị trên đất nước này. Và đặc biệt là khu phố ngán hẹp này có rất nhiều nhà ngủ, loại khách sạn mà người ta thường gọi ở Bắc Việt là “nhà xăm”, những nhà cho mượn phòng chỉ để cho đàn ông, đàn bà không có nơi kín đáo dùng làm chỗ ân ái chớp nhoáng với nhau.

Tôi không thể hiểu được Ngọc tới đây làm gì? Tôi biết chắc chắn rằng Ngọc, vợ tôi, với cái tính sạch sẽ và con người của nàng, không thể nào ngủ được trong một nhà ngủ tồi tàn, dơ dáy, đầy về bất lương như nhà ngủ có cái tên rất Tàu là Mỹ Ngọc Cung. Ở đầu con đường Bạch Đằng nhỏ xíu này – thật là một trò khôi hài khi người ta lấy cái tên Bạch Đằng, một chiến thắng lớn của tổ tiên chúng ta chống ngoại xâm để đặt tên cho cái con đường Ba Tàu bần thiêu này – Ở đầu đường, tôi thấy có một khách sạn có cái tên đặc biệt là Khoái Lạc Cung. Khoái Lạc Cung viết bằng tiếng Việt không sai một chữ.

Thượng sĩ Bái chở tôi đi trên một chiếc xe Jeep của Cảnh sát. Nhưng ngay trước cửa khách sạn Mỹ Ngọc Cung lúc đó có nhiều chiếc xe đậu nên xe của Bái phải đậu tít tận đầu phố. Chúng tôi đi bộ tới khách sạn. Nhà ngủ Mỹ Ngọc Cung trông qua không có một vẻ gì là cung điện. Nó là một căn nhà có lầu, những khung cửa sổ mục nát nhìn xuống đường. Tên nhà ngủ được viết bằng sơn đỏ trên bức tường nham nhở. Càng nhìn rõ về tồi tàn của nó, tôi lại càng không hiểu Ngọc tới đây làm gì? Nàng bắt buộc phải tới đây vì bọn bất cóc nàng muốn ư? Chúng nắm được những gì bí mật trong đời tư của vợ tôi đến nỗi nàng phải sợ chúng như vậy? Tại sao chúng không bắt nàng phải tới chờ chúng trong một căn nhà nào khác? Hoặc giả nếu Ngọc tự ý tới đây để trốn tránh bọn bất cóc nàng, tại sao nàng lại chọn nhà ngủ tồi tàn này? Sài Gòn có thiếu gì khách sạn có đủ an ninh để có thể bảo vệ được nàng, như khách sạn Majestic, Caravelle hay Continental chẳng hạn?

Nói thực với Huy là khi theo Thượng sĩ Bái bước chân vào hành lang của nhà ngủ Mỹ Ngọc Cung, tôi không có qua một hy vọng nhỏ nhoi nào về chuyện tôi có thể tìm thấy Ngọc ở đây. Tôi nghi luôn cả lời thuật chuyện của anh tài xế xe lô lăm chuyện. Tôi tin rằng không bao giờ Ngọc lại tới nhà ngủ này. Hành lang chật và sặc sụa mùi hôi hám. Rất có thể dưới chân cầu thang gỗ kia có vài ba con chuột chết sinh. Không có một người nào ở đó đón khách. Thượng sĩ Bái tới gõ mạnh lên cánh cửa phòng ngay trên hành lang. Tôi đứng chết trân trên lối đi, không nói được một tiếng. Tôi chỉ muốn ói mửa ra đó.

Gõ chán không thấy người trả lời, Bái mở đại cánh cửa. Chúng tôi nhìn vào một căn phòng tối, đồ đạc bày biện lũng củng, quần áo mặc dờ treo đầy trên tường, trên thành ghế, trên giường. Mùi hôi hám từ trong phòng này bốc ra làm cho chúng tôi nghẹt thở:

– Ủa... ? Lạ chưa kia? Người trong nhà này trốn đâu cả rồi... ?

Bái vừa cười, vừa nói. Cái cười như trẻ con của anh làm cho tôi càng thêm ghét anh.

– Hỏi chi vậy? Muốn cái gì?

Một giọng nói lè nhè vang lên sau lưng chúng tôi. Chúng tôi quay lại. Gã đàn ông đó trạc độ năm mươi tuổi, mặt bóng loáng những dầu, làn da mặt hần bóng đúng như được thoa mỡ lợn. Tôi không hiểu hần bị bệnh gì trong gan ruột mà làn da mặt hần lại có thể bóng nhẫy lên như vậy. Có điều tôi biết chắc mặc dầu tôi không biết gì nhiều về các chất ma túy và những người nghiện ma túy, chỉ nhìn qua làn da mặt bóng nhẫy của gã đàn ông trong khách sạn Mỹ Ngọc Cung, tôi cũng biết rằng hần là một người nghiện hút thuốc phiện. Hần đứng ngay trên cửa ra vào, nét mặt tươi như mặt người trong nhà mới có người chết.

– Chúng tôi muốn gặp ông Chủ...

Thượng sĩ Bái nói bằng một giọng tương đối lịch sự đối với ngôn ngữ của cảnh sát. Thấy người hỏi lịch sự, tên đàn ông lại càng tỏ ra hỗn xược:

– Hỏi cái gì? Ông chủ đây...

Thì ra gã mặt bóng loáng đó là Ông Chủ Khách sạn Mỹ Ngọc Cung. Giọng hần lơ lơ như giọng người lai Tàu, lai Miên hoặc lai Chà. Thượng sĩ Bái vẫn lịch sự:

- Ở khách sạn này có một bà đến mượn phòng tên là Bà Hoàng Tuấn, hoặc Bà Như Ngọc... Chúng tôi muốn nói chuyện với bà ấy...

Chủ nhân Mỹ Ngọc Cung nói như sủa vào tai người nghe:

- Không có bà nào ở đây hết. Khách sạn này không tiếp khách. Nghỉ chơi...
- Bà ấy đến ngủ ở đây đã mấy hôm rồi, có lẽ bà ấy đã đi nơi khác...
- Không biết. Không có bà nào hết... Mời ra. Đây là phòng riêng.

Thượng sĩ Bái vẫn bình tĩnh:

- Ông nhớ lại coi... Bà Hoàng Tuấn, tới đây vào đêm 15 tháng này...
- Không có mà. Đã bảo không có...
- Có mà...

Như không nghe rõ lời nói của Thượng sĩ Bái, gã chủ nhân Mỹ Ngọc Cung chỉ tay ra cửa:

- Đi ra...

Hắn đuổi chúng tôi thẳng thừng. Thượng sĩ Bái mở vạt áo veste cho hắn trông thấy bao da đựng súng, anh nói vẫn hòa nhã nhưng đã có chút âm thanh đe dọa:

- Cảnh sát. Đến điều tra...

Thái độ của tên chủ khách sạn bần tiện thay đổi hoàn toàn khi hắn biết hắn đang nói chuyện với cảnh sát, theo kinh nghiệm, hắn thừa hiểu cảnh sát bận thường phục là những người quan trọng và đáng sợ hơn cảnh sát mặc sắc phục nhiều. Đang hung hăng, hỗn xược, hắn mềm nhũn như con chi chi, hắn xoa tay vào nhau và cườì cầu tài ngay được:

- Xin thầy tha lỗi... Tôi không được biết... Xin mời thầy ngồi...

Bộ mặt bóng nhẫy của hắn lộ vẻ kinh sợ rõ rệt. Tôi thấy chán và tởm thái độ của hắn. Tôi nghiệm thấy người ta, những người dân thường, vẫn có một thái độ sợ hãi, khúm núm trước những người cảnh sát. Sự sợ hãi thái quá đó là nguyên nhân xảy ra nạn tham nhũng, làm cho những cảnh sát viên trở thành kiêu mạn, tưởng mình có thể làm được tất cả mọi việc. Vì kém thông hiểu về pháp luật nên gần như tất cả mọi người thường dân của xã hội ta đều có mặc cảm phạm tội, mỗi lần gặp nhân viên công lực là sợ sệt, muốn van xin hay hối lộ cho xong việc. Tôi tin chắc rằng tên chủ nhân khách sạn này phải có làm việc phạm pháp cho nên hắn mới sợ hãi cảnh sát đến thế. Hắn vội vã kéo ghế mời chúng tôi ngồi.

Thượng sĩ Bái như đã quen với thái độ hỗn hào rồi khúm núm đó nên anh vẫn bình thản:

- Dường như ông không coi Vô Tuyến Truyền Hình hôm qua? Cảnh sát có chiếu hình Bà Hoàng Tuấn trên Vô Tuyến Truyền Hình và yêu cầu ai gặp hoặc thấy bà này ở đâu, cho cảnh sát biết... ? Chúng tôi biết chắc là trong đêm 15 vừa qua, bà Hoàng Tuấn có tới đây vào lúc quá nửa đêm... Chúng tôi chưa biết bà ấy ghi tên mượn phòng ở đây làm gì... Vì vậy chúng tôi mới tới đây hỏi... Có gì đâu mà ông vội chối quá vậy?

Tên chủ khách sạn cong lưng xuống:

- Thưa... tại tôi quên mất...
- Trên báo cũng có in hình của bà ấy cùng lời kêu gọi của cảnh sát? Ông cũng không đọc báo sao?
- Thưa thầy không, tôi không đọc báo nên không biết gì...
- Ông nói thiệt chứ?

Bái lượm một tờ nhật báo vớt dưới chân bàn lên. Đó là một tờ báo mới và chỉ cần mở rộng tờ báo ra, bức hình của Ngọc nằm ngay ở đó, nét và rõ. Tôi bị một xúc động khi thấy bức hình của Ngọc. Mặt nàng như thay đổi đi vì hình đăng báo không thể nào giống hệt như người thật. Lần này, bằng chứng là hắn nói láo quá rõ, tên chủ khách sạn run cả chân tay.

- Tôi có đọc báo nhưng không để ý... Tôi nhìn không ra người mà các ông tìm lại là bà đó...

Bái ngắt lời hắn:

- Bây giờ ông đã biết rõ rồi? Sao?
- Thưa thầy... Đúng vào đêm 15. Quả có một bà khách. Hao hao giống bà này... Tới nhà tôi mượn phòng trọ. Hiện nhà tôi định sửa lại nên không cho mượn song vì đã quá nửa đêm, tôi không thể để bà ấy đi kiếm phòng nơi khác nên phải mở phòng cho bà ấy. Ở đây phòng thiếu nhiều tiện nghi... Tôi có nói vậy để bà biết, bà nói bà không cần... Bà mượn phòng 7 ngày và trả tiền ngay...

Thượng sĩ Bái:

- Bà ấy ghi sổ tên là gì?
- Dạ... Nguyễn Thị Vân...
- Cho coi sổ ghi khách trọ...

Hắn mở một ngăn tủ, lôi ra một cuốn sổ bìa da đen cũ rích và rách nham nhờ.

Hắn run rẩy mở trang cuối cho chúng tôi coi. Dưới con số ngày tháng, tôi nhìn thấy dòng chữ nguệch ngoạc ghi tên Nguyễn Thị Vân, Phòng số 1, 7 ngày, trả tiền rồi.

Bái nghiêm mặt:

- Ông không coi căn cước của bà ấy, phải không... ? Ông để mặc bà ấy muốn khai tên ra sao thì khai?

Tên chủ lại càng run:

- Dạ... dạ... xin thầy thông cảm... Nhà trọ chúng tôi thường phải tiếp những bà đến mượn phòng mà dấu tên... Chúng tôi biết như vậy là phạm luật cảnh sát nhưng nếu đòi ghi đúng căn cước thì các bà không chịu...

Bái lại hỏi:

- Chữ này ai viết?

Tên chủ càng run rẩy:

- Thưa tôi...
- Không có chữ ký của bà ấy sao?
- Thưa không...
- Là chủ nhân khách sạn, ông phải biết luật chứ. Nói không biết sao được... ? Chuyện đó chúng ta sẽ bàn tới sau, rồi sao?
- Sao... gì ạ?
- Bà khách đó làm những gì ở đây?
- ... Tôi không biết...
- Không biết là thế nào?
- Thưa... bà chỉ ở lại nhà tôi có một đêm... Qua hôm sau bà đi ra phố rồi đi luôn, không thấy bà trở lại nữa. Dạ, đúng ra là bà ở lại phòng cho đến tối hôm sau, tức là tối ngày 16... Suốt ngày bà ở trong phòng... Nhà tôi không có nấu ăn cho khách, nhưng vì có lời yêu cầu của bà nên tôi nhờ người ra tiệm lấy thức ăn về phòng cho bà. Suốt ngày hôm sau bà không đi ra khỏi phòng...
- Bà có gọi điện thoại lần nào không?
- Thưa không, nhà tôi không có điện thoại.
- Rồi sao? Bà ra đi một mình hay có người đến đón? Ông phải nói thật...
- Dạ... Tôi nói thật... Tôi có lợi gì đâu mà nói dối... bà cũng không yêu cầu tôi đừng nói gì nếu có ai đến hỏi... Vào lúc 7 giờ tối ngày 17, tôi thấy có chiếc xe hơi tới đây, một ông vào hỏi tên bà... Nguyễn Thị Vân... Tôi chỉ cho ông lên lầu... Ông lên chừng 15 phút sau, ông xuống cùng với bà... Hai người ra xe đi... Bà chẳng nói gì với tôi hết. Tôi tưởng bà đi đâu đó rồi trở lại nhưng không thấy... Bà đi là đi luôn...
- Người đàn ông tới đón bà Tuấn trông ra sao?
- Thưa tôi không nhìn nên không biết.

Bái quay lại nói với tôi bằng cái giọng thản nhiên mà người ta thường dùng để nói đến những chuyện trời mưa, trời nắng:

- Tôi nghĩ có lẽ ta phải đưa ông chủ về sở để các chuyên viên thẩm vấn hỏi cung ông. Chúng ta hơi tử tế, ông không chịu nói thật. Chắc ông khoái được các ông chuyên viên hỏi cung thẩm vấn...

Tên chủ kinh hoàng như khi y nghe tin người ta cho y lên máy chém. Bộ mặt đã bóng như bôi mỡ của y giờ đây lã chã những mồ hôi. Y chấp hai bàn tay lại như muốn lập sống Thượng sĩ Bái:

- Xin ông đừng... Tôi xin thề trước bàn thờ Đức Thánh Quan là tôi nói thật, tôi không dấu diếm điều gì. Tôi mà nói dối hai lòng... thì tôi bước chân ra đường, xe 10 bánh cán tôi chết tươi...

Dáng chừng Y biết tôi dễ mềm lòng hơn Thượng sĩ Bái, Y đoán tôi không phải là một cảnh sát viên và tôi có thể nói dùm với Bái tha cho Y được, Y quay sang van lơn tôi:

- Nhờ ông nói dùm với ông đây. Tôi làm ăn lương thiện... Xin đừng bắt, tội nghiệp tôi...

Bái lạnh lùng nhắc lại:

- Cái người đàn ông đó ra sao?

Lần này, tên chủ khách sạn trả lời ngay:

- Ông ấy người trung trung, mặc áo mưa, đội nón che kín mặt... Ông lại còn mang kính đen nữa... Ông thọt chân... Tôi chỉ biết có vậy thôi...
- Có vậy sao không nói. Tôi chắc ông có lý do gì đây để dấu không nói gì cho chúng tôi biết về người đàn ông đó. Trước, ông nói là nhà ông không có bà nào giống Bà Tuấn đến trọ, rồi ông lại nói là ông không biết gì hết về người đến đón bà đi... Ông còn dấu chúng tôi những gì nữa? Đó là quyền của ông, nhưng tôi nói cho ông biết, ông không dấu nổi chúng tôi đâu. Nghề của tôi là nghề tìm bắt những kẻ dối trá. Ai gian, ai ngay, ai nói thật, ai nói dối, tôi biết. Tôi biết nhưng tôi cứ để mặc cho ông nói dối. Đừng tưởng là ông qua mặt được tôi đâu. Cuối cùng, tôi có bắt ông hay không lúc đó ông mới biết là

tôi có tình hay là tôi khù khờ... Rồi... Bây giờ chúng ta nói tiếp... Người đàn ông mà ông nói là thọt chân ấy đến đón bà Tuấn đi bằng chiếc xe gì?

- Dạ... xe hơi màu đen. Xe Traction đã cũ...
- Có nhớ số không?
- Thưa không. Tôi không nhìn số. Xe đậu xé cửa nhà tôi nên tôi chỉ trông thấy hai người ngồi trong xe và chạy qua...

Vài giây sau, y lại nói:

- Thưa hai ông... Tôi làm ăn lương thiện, tôi không có thói quen nhòm ngó vào việc riêng của những người tới đây mượn phòng. Việc ai nấy lo. Tôi không ngờ bà đó lại có dính líu đến cảnh sát... Nếu biết, tôi đã không bằng lòng cho bà mở phòng... Coi bà ấy ăn bận sang trọng, đàng hoàng quá mà... Lúc bà ấy đi rồi đi luôn, tôi đã nghi nghi... Nhưng xin lỗi hai ông, tôi nghĩ rằng bà ấy có thể là một bà sang trọng mà có tình nhân hoặc chưa có chồng, chồng chết... nên không muốn cho ai biết hành tung của mình... Nếu biết bà ấy là một người phạm pháp, tôi đã hỏi căn cước của bà...

Không cần phải hỏi Thượng sĩ Bái, tôi cũng biết là anh cũng nghĩ như tôi: tên chủ khách sạn này nói dối. Loại chủ nhà ngủ như Y là chúa xoi móc, chúa hay nhòm ngó trộm việc làm của người khác. Nhưng tại sao Y lại có ý nói dối, cố ý che đậy sự có mặt của vợ tôi ở đây... ? Đó là điều mà tôi hy vọng là Bái sẽ tìm ra, dù có phải tìm ra bằng cách dọa nạt. Từ trước tôi vẫn ghét việc cảnh sát hay đe dọa dân chúng để được việc của họ. Song, với tên chủ nhà ngủ ngoan cố và giả dối, nói dối thánh thần này, tôi thấy rằng cảnh sát không dọa dẫm không xong. Nếu Y không sợ, không bao giờ Y chịu nói thật. Tôi biết là tôi đã trở thành ích kỷ. Nhưng với tên chủ nhà trọ mặt bóng loáng những đầu này, tôi sẽ không thấy Bái đáng trách nếu anh đánh Y năm bảy cái bạt tai ngay trước mặt tôi.

Có lẽ Bái cũng biết tôi nghĩ như vậy, nhưng vẻ mặt và giọng nói của anh vẫn không thay đổi:

- Khi đi bà ấy bận đồ như thế nào?
- Thưa... bà ấy bận bộ đồ xám nhạt, vẫn bộ đồ khi bà tới...
- Lúc đi bà có mang nhiều đồ đi không?
- Bà mang đi hết, chẳng để lại gì cả. Lúc tới bà cũng mang tới rất ít đồ. Tôi không để ý vì bà trả tiền trước cả tuần mà bà ở mới có một ngày. Chắc các ông cũng biết luật khách sạn chúng tôi chỉ giữ hành lý của khách khi nào khách chưa trả tiền phòng mà đã mang hết hành lý đi mà thôi.

Bái hỏi tôi:

- Chắc bà ấy có mang theo nhiều va ly chứ?

Tôi đáp:

- Nhiều, nhưng chắc còn để ở Hàng Không. Người tài xế xe Lô có nói là lúc lên xe tới đây, nàng chỉ mang có một cái sắc vải và một hộp đựng đồ trang điểm.
- Chúng ta cần đến Hàng Không hỏi về vụ này...

Bái quay lại nói với tên chủ nhà ngủ mặt bóng loáng:

- Ông cho chúng tôi coi căn phòng ông đã cho Bà Tuấn hoặc là cô Vân mượn.
- Xin mời các ông theo tôi...

Tuy nói thế nhưng chúng tôi thấy rõ là Y không có vẻ sốt sắng lắm trong việc đưa chúng tôi đi coi phòng. Chúng tôi đi theo Y lên lầu. Những bậc thang cầu thang đầy những đất dính với dờm rãi và hàng trăm thứ khác bốc lên một mùi hôi hám không thể tả. Tôi càng thêm đau khổ và tủi hận khi nghĩ rằng Ngọc, người vợ mà tôi yêu thương nhất đời, đã phải đặt những gót giày của nàng trên những bậc thang dơ dáy, bẩn thỉu này. Cổ họng tôi nghẹn lại khi nghĩ tới nàng. Tôi vẫn không thể nào tưởng tượng được hình ảnh của Ngọc đi trên những bậc thang này, sống trong bốn bức tường tồi tàn, sặc mùi sa đọa và trụy lạc này. Bọn Paul Văn đã nắm được sự bí mật gì của đời nàng đến nỗi nàng phải nghe lời chúng đến như thế này? Tại sao nàng lại dẫu sợ đe dọa ấy không cho tôi biết? Nàng sợ rằng nếu tôi biết, tôi sẽ không yêu nàng nữa ư? Ngọc đã làm, thật làm. Người đàn bà dù là người đàn bà thông minh, đôi khi vẫn có những cái làm tai hại như thế. Và những cái làm đó thường tai hại đến nhiều cuộc đời, nhất là làm hại lớn đến cuộc đời của những người yêu họ.

Đúng như tên chủ nói, khách sạn dường như không có một người khách trọ nào. Không hiểu vì không có ai thêm đến mượn phòng hay là Y không cho mượn thật như Y nói với chúng tôi. Chỉ biết là tôi lên hết cầu thang tới một hành lang cũng dơ dáy như cầu thang, tôi thấy mấy cánh cửa phòng đều đóng kín mít. Tên chủ mặt nhờn tới một cánh cửa, Y lựa chìa khóa mở cửa phòng và đẩy rộng cho chúng tôi vào. Căn phòng, tuy vậy, không đến nỗi nào tồi tàn lắm. Nghĩa là không đến nỗi quá bẩn thỉu như tôi tưởng, màu sơn trên tường có

loang lổ, trên trần có vài vết dột nước mưa loang lổ và chiếc giường là giường sắt, song nệm giường khá trắng và chắc là không có rệp, cửa phòng không thấy có lỗ thủng nào quá rõ cả. Tôi có thể chấp nhận được việc vợ tôi có thể sống được một ngày trong căn phòng khách sạn như thế này. Tên chủ nói bằng một giọng kiêu hãnh:

- Đây là phòng hạng nhất của tôi, chỉ dành cho khách sang...
- Ông đã kiểm soát phòng này sau khi bà ấy đi rồi chứ?
- Thưa đã, nhưng cũng chẳng có gì để kiểm soát... Bà ấy không có hành lý nhiều. Có gì bà ấy đã mang đi hết.
- Chắc không... Có gì của bà ấy để lại không? Chúng tôi cần tìm lại những món đồ của bà ấy để lại dù là đồ nhỏ nhặt nhất. Cố nhớ lại coi... ?

Tên chủ gân cổ:

- Thưa không có gì để lại... Đó các ông coi.

Bái lẳng lẳng không nói gì. Anh tới mở những ngăn tủ rỗng không, lật cả nệm giường lên, nhòm xuống gầm giường thấp tè, nhòm cả trong nhà tắm nhỏ xíu. Tôi đi theo Bái nhưng tôi nhìn anh tìm tôi với một vẻ thần nhiên gần như là dửng dưng. Từ lâu rồi tôi đã từ bỏ cái hy vọng có thể tìm thấy một vật gì của Ngọc, một vật mà nàng mang đi theo nàng đêm nàng xa tôi. Nàng như một người đột nhiên biến mất vào không gian. Như chưa từng bao giờ cuộc đời này có nàng. Không có qua một bằng chứng gì chứng tỏ rằng Ngọc đã sống gần 24 tiếng đồng hồ trong căn phòng này. Thật ra, tôi không muốn tìm thấy một vật gì của Ngọc ở đây hết, vì nơi này dơ dáy, bẩn thỉu quá. Tôi không muốn biết chắc là Ngọc đã nằm ngủ trên chiếc giường có cả ngàn cặp nam nữ đã nằm không phải là để ngủ mà là để thỏa mãn nhục dục này. Chẳng thà tôi không tìm thấy gì của nàng ở đây còn hơn. Tôi muốn tất cả dấu vết của Ngọc biến đi hết trong căn phòng này.

Sau một hồi lục soát không kết quả trong phòng, Bái quay lại:

- Xong rồi. Bây giờ chỉ còn một việc nữa phải làm thôi. Ông đưa cho tôi tất cả những chìa khóa các cửa phòng, cửa tủ trong nhà này. Tôi cần làm một cuộc khám xét trọn nhà này...

Bộ mặt bóng lưỡng của tên chủ xanh rờn ra như tàu lá:

- Hiện giờ... khách sạn của tôi vắng khách...
- Ông nói thế làm sao tôi biết chắc được? Biết đâu người chúng tôi đến tìm lại chẳng ở một phòng nào khác... ? Hai nữa... có gì bảo đảm là ông không dấu một vật gì của bà ấy bỏ lại? Một vật có thể giúp cho tôi tìm thấy bà ấy? Thôi... đừng lôi thôi nữa... Đưa tất cả chìa khóa đây...

Tên chủ ấp úng:

- Tôi không lấy gì của bà ấy hết... Tôi đã thề là bà ấy mang đi hết...

Bái lãnh đạm và đầy đe dọa:

- Để coi khắc biết...

Đột nhiên, tên chủ làm một quyết định:

- Thôi ông khỏi phải xét - Y nói như rên rỉ - Bà ấy có bỏ lại một món đồ! Để tôi lấy đưa cho các ông. Tôi định giữ để đưa trả bà ấy khi bà trở lại...
- Đồ gì?
- Một bộ đồ trang điểm... Tôi để dưới nhà, mời các ông trở xuống...

Y đi mau xuống thang lầu và chúng tôi theo Y. Khi trở lại căn phòng được dùng làm văn phòng của Y, chúng tôi thấy Y mở tủ lấy ra một cái bao nhỏ bằng da làm theo hình hộp vuông. Đây là bộ đồ trang điểm mà tôi đã mua tặng Ngọc nhân dịp sinh nhật năm ngoái của nàng. Cái bao nhỏ còn mới nguyên, không cần nhìn tôi cũng nhận ra nó chính là một vật của Ngọc. Cái bao này tuy không đắt tiền lắm nhưng có vẻ là những đồ bán được tiền. Tên chủ khách sạn này chưa kịp xem xét kỹ nên có thể Y tưởng những hộp đá nạm ở cán những gương lược trong bao đều là đá quý. Một chuyện thật lạ lùng đã xảy ra: tôi chẳng thấy qua một xúc động nhỏ nào khi nhìn thấy cái vật rất thân, rất gần với Ngọc trong cái khách sạn dơ dáy này. Có lẽ vì trong vài ngày gần đây, khả năng xúc động của tôi đã bị mòn đi quá nhiều. Thượng sĩ Bái hỏi tôi:

- Có phải vật này của bà Ngọc không ông?

Tôi chỉ có thể nói một câu ngắn và gọn y như tôi là người ngoại cuộc:

- Đúng rồi.

Bái mở bao da đưa cho tôi coi những vật bên trong:

- Có còn đủ cả không, ông?

Không nhìn, tôi đáp ngay:

- Đủ cả, chẳng thiếu gì.

Bái vẫn chưa buông tha anh chủ khách sạn mặt bóng nhẫy:

- Tuy nhiên... tôi vẫn nghĩ rằng ông chủ đây hãy còn dấu chúng ta một vài vật gì nữa của bà Ngọc...

Gã chủ nói như hộc lên:

- Tôi xin lấy danh dự ra để thề với hai ông là tôi không còn giữ hay dấu diếm hai ông vật gì của bà ấy...

Bái cắt ngang:

- Tôi xin lỗi vì tôi không tin được ở cái danh dự của ông... Có cái gì làm đích để chúng tôi có thể tin rằng Bà Ngọc, người mà chúng tôi có nhiệm vụ đi tìm... hiện giờ lại không còn ở trong nhà này... ? Rất có thể là bà ấy còn sống, nấp đâu đó hoặc là bà đã chết... ? Hà?

Anh ta nói câu đó với một vẻ mặt và giọng nói thần nhiên, nghe như nói đùa, nói nghe chơi chứ không phải là chuyện có thể là sự thật. Vậy mà khi nghe đến tiếng “chết”, trái tim tôi như ngừng đập và ruột tôi thót lại.

- Không mà... ông... Tôi nghiệp tôi mà – Gã chủ mặt bóng nhoáng hộc lên – Tôi nói thật mà... Làm sao tôi dám dấu cảnh sát nếu bà ấy chết trong nhà tôi? Bà ấy đi với cái nhà ông thọt chân... Từ phút đó, tôi không còn trông thấy hai người đó...
- Nếu ông không dấu gì trong nhà này, tại sao ông lại sợ không dám cho tôi đi coi? Tại sao?

Gã chủ cứng họng không thể trả lời được câu hỏi đó của Bái. Gã biết gã có phản đối cũng không được. Gã chỉ còn cách lầu bầu nói gì đó trong mồm, chắc là những câu chửi rủa.

Bái hỏi tôi:

- Tôi đi coi nhà này, ông có muốn đi cùng với tôi không?

Tôi lắc đầu:

- Nếu không cần đến tôi phải đi, cho tôi ngồi lại đây...

Không hiểu rõ tại sao ý nghĩ đi coi khắp cả cái khách sạn dơ dáy, tòi tàn, sa đọa này làm cho tôi kinh tởm. Và tôi cũng không thể nào quên được lời nói ghê gớm của Bái: “... Bà còn sống, nấp đâu đó hoặc là bà ấy đã chết...”

Bái đi với gã chủ chừng 15 phút, tôi một mình ngồi lại trong căn phòng tối. Khi trở lại, Bái tỏ vẻ thất vọng. Có lẽ anh hy vọng tìm thấy vợ tôi bị giết bỏ xác nằm trong một ngăn tủ nào thật chẳng?

- Chúng ta đi thôi – Bái nói với tôi.

Chúng tôi vào xe và khi xe đã chạy một quãng khá xa, Bái mới nói:

- Tôi nghĩ rằng gã chủ khách sạn đó không có giữ một vai trò gì trong vụ bà Ngọc mất tích... Vì vậy tôi không bắt gã về để điều tra thêm.

Tôi hỏi:

- Thượng sĩ tìm thấy bằng chứng gì mà tin như vậy?
- Vì anh chàng thọt chân mà hắn nói là tới đón bà Ngọc đi. Hắn tả đúng nhân vật thọt chân bí mật đã tới phi trường gặp bà vợ ông theo như lời ông tài xế xe buýt của Công Ty Hàng Không đã nói cho chúng tôi biết. Chắc chắn giữa ông tài xế đó và tên chủ khách sạn này không hề liên lạc với nhau. Do đó tôi tin rằng tên chủ khách sạn nói thật. Hắn có thể lưu manh nhưng hắn thật sự không phải là đồng lõa trong vụ này đâu.
- Biết đâu hắn và tên thọt chân lại không toa rập với nhau?
- Nếu chúng là đồng lõa, tên chủ khách sạn chắc chắn đã dấu không khai rõ tên thọt chân đến thế. Hắn đã khai láo ra một người khác chứ? Ông có đồng ý vậy không? Hắn đâu có khai rõ đồng lõa của hắn bị bắt?

Tôi hỏi:

- Còn vụ đi coi nhà? Ông có thấy chi lạ không?
- Tôi chưa tìm thấy gì rõ rệt. Muốn tìm dấu vết gì để lại, tôi phải trở lại đó với một số chuyên viên mới được. Nói để ông biết là mất công và mất thì giờ lắm. Tôi biết rằng thằng cha chủ khách sạn đó có bán thuốc phiện lậu, có mâm đèn ống hút. Nhưng về dấu vết của Bà Ngọc thì không có gì hết...

Tôi chợt hiểu:

- Chắc là vì hắn bán thuốc phiện nên hắn mới ngần ngại không muốn để cho ông đi khám nhà hắn chứ gì?

Bái gạt đầu:

- Đúng vậy. Những khách sạn loại này ở Chợ Lớn thường phải làm thêm nhiều trò phạm pháp để sống. Ông thấy các phòng vắng tanh đó, có ai trọ đâu. Nếu chỉ trông vào khách trọ thì họ không thể nào sống được. Cảnh sát chúng tôi nhiều khi biết nhưng cũng phải châm chế cho họ. Chúng tôi can thiệp khi nào họ làm ăn lộ liễu quá hoặc có sự khiếu nại của đệ tam nhân. Chúng tôi châm chước là... châm chước chứ đâu có phải là ăn tiền mà mặc họ muốn làm gì thì làm.

Một lát sau, Bái hỏi tôi:

- Về cái bao da đựng đồ trang điểm của bà nhà, ông định giữ chứ?
- Vâng, tôi đáp, nếu không có gì trái luật, ông cho tôi giữ. Chính tôi mua tặng vợ tôi món đồ ấy.

- Theo đúng luật thì chúng tôi phải coi đó là một tang vật và không thể trao cho ai được trước khi cuộc điều tra chấm dứt. Song trong trường hợp ông, tôi tin rằng Thiếu tá Trịnh sẽ bằng lòng để ông giữ với điều kiện là ông ký có nhận một món đồ như vậy và hứa sẽ sẵn sàng giao lại cho chúng tôi nếu cuộc điều tra cần đến.

Xe vẫn chạy trong đường phố đầy xe cộ và người đi làm về. Tim tôi chột bồi hồi như tôi vừa chứng kiến một cái gì đó vĩ không làm sao còn có thể hàn gắn được. Tôi ôm chặt cái bao da vào ngực. Khi còn có Ngọc ở bên, cái bao da này chẳng có giá trị gì. Mất nó, tôi mua ngay tặng nàng một cái khác. Nhưng bây giờ khi đã mất nàng, vật này trở thành vô cùng quý báu với tôi. Vì nàng đã dùng đến nó, vì những ngón tay nàng đã cầm nó, vì nó đã chạm vào da thịt, vào tóc, vào mặt, má môi của nàng... Nhưng tôi sẽ mất nàng thật ư? Tôi không thể nào làm quen được với ý nghĩ là tôi mất Ngọc. Tôi hỏi hộp nói:

- Chuyên đi chiều nay của chúng ta cũng được việc đây, song chưa đủ, chúng ta vẫn chưa tiến thêm được bao nhiêu... Cần tìm ra và bắt ngay thằng thọt chân đó. Chính nó chủ mưu vụ này. Nó là chánh phạm. Tìm được ra nó là ra tất...

Chắc giọng nói hỏi hộp của tôi làm cho Thượng sĩ Bái xúc động, anh vừa lái xe vào cổng Tổng Nha Cảnh Sát vừa quay mặt nhìn tôi:

- Đừng vội, ông Tuấn... Ông nên bình tĩnh... Cuộc điều tra còn đang tiến hành mà... Chúng ta đã xong việc đâu... ?

****

Cuộc đi thăm khách sạn Mỹ Ngọc Cung làm cho tôi mệt mỏi đến kiệt sức. Sau khi vào gặp qua Thiếu tá Trịnh, tôi cáo từ về khách sạn Continental. Về tới phòng, tôi nằm dài trên giường như một người vừa đi bộ suốt ngày về. Tôi nằm đó ôn lại tất cả những cảm nghĩ của tôi kể từ ngày tôi đặt chân trở lại Thủ đô Sài Gòn trên đường tìm theo dấu chân vợ tôi. Và tôi thấy rõ là những cảm nghĩ của tôi đã thay đổi nhiều. Lẽ tự nhiên là tôi vẫn còn quả quyết muốn tìm vợ tôi và tôi sẽ tìm nàng bằng được, bất kể thời gian, không kể khó nhọc. Nước Việt Nam của chúng ta nhỏ bé. Chỉ cần ta kiên chí là ta có thể tìm được người mà chúng ta muốn tìm. Không khó. Tôi vẫn nhất quyết tìm nàng “mãi mãi”. Tìm mãi không thôi, tìm được nàng hoặc là đến lúc nào tôi chết. Nhưng khi nghĩ đến Ngọc, tôi hiểu rằng có một vài điều tôi đã nghĩ sai lúc đầu. Khi nàng mới mất tích, tôi nghĩ rằng nàng là nạn nhân của một vụ làm người kinh khiếp, một vụ làm lộn chỉ có thể xảy ra được trong tiểu thuyết hoặc trong các phim xi nê. Tôi tưởng rằng nàng sa vào cạm bẫy của một bọn giăng ra chờ bắt một người đàn bà nào khác không phải là nàng. Bây giờ tôi hiểu là nàng là nạn nhân của một vụ “bất cóc tống tình” cũng khủng khiếp không kém. Tôi nói là “tống tình” chứ không phải là “tống tiền”. Qua những lời Vân Hà nói với tôi về cuộc đời cũ của Ngọc và những kẻ gian manh mà nàng đã lỡ quen và bây giờ bọn gian manh đó tìm bắt nàng để trả thù, tôi hiểu tại sao Ngọc lại không làm một hành động gì để cầu cứu tôi trong thời gian nàng sống tự do trong khách sạn Mỹ Ngọc Cung. Nàng có thể gửi điện tín báo cho tôi biết nàng đang lâm nguy để tôi tới với nàng. Nhưng tôi biết nàng không làm thế là vì nàng muốn tránh sự xúc động cho tôi. Nàng tin rằng nàng có thể tự sức thoát được vòng kiềm tỏa của bọn gian manh đó. Thoát được yên lành và trở về với tôi. Nàng muốn giữ bằng mọi giá cho tôi, chồng nàng, người mà nàng yêu thương, ở ngoài vụ này. Vì nàng cho rằng đây là hậu quả một lỗi lầm cũ của nàng, và phải một mình nàng gánh chịu cái hậu quả đó. Người đàn bà khi yêu chân thành thường nghĩ như vậy. Ngọc có thể nghĩ sai nhưng đó là vì nàng yêu tôi mà ra. Việc im tiếng và cắn răng chịu đựng đó của nàng là một bằng chứng cụ thể, rõ ràng, lớn lao nhất về tình yêu của nàng. Khi tôi hiểu biết như thế, tình tôi yêu nàng lại càng thêm sâu đậm hơn. Và tôi thấy giận tôi khi tôi nhớ lại những cảm nghĩ đầu tiên của tôi khi tôi nghe Vân Hà kể lại vài sự kiện đã xảy ra trong đời Ngọc khi nàng còn con gái, khi nàng chưa quen biết tôi, chưa là vợ tôi và đời tôi chưa có nàng. Tôi giận tôi vì tôi thật là nhỏ nhen, tôi không xứng đáng với mối tình mà Ngọc dành cho tôi.

Khi còn là thiếu nữ, Ngọc có vài lầm lẫn, nhưng chính vì lầm lẫn, như thế nàng mới yêu tôi nhiều đến như nàng đã yêu tôi khi gặp tôi. Và vì có lầm lẫn khi còn là thiếu nữ, nàng mới cần che chở và cần yêu thương. Và suy luận cho cùng ra thì chính tôi là người đã đẩy Ngọc vào tình trạng hôm nay của nàng. Ngay từ ngày đầu tiên gặp nàng, tôi đã đặt nàng lên quá cao. Tôi đặt nàng lên một cái bệ cao, coi nàng như một “thần tượng”, một người hoàn toàn trong trắng. Ngọc biết vậy nên nàng không dám bước xuống dưới chân cái bệ cao mà tôi đã đặt nàng lên. Đề cao một người nào quá tức là ta hại người đó. Ngọc đã bị tôi đề cao. Nàng có muốn cũng không dám nói cho tôi biết những chuyện không đẹp đã xảy ra trong đời nàng. Khi nghe câu chuyện Vân Hà kể, tôi đã nổi giận và hờn trách Ngọc vì Ngọc đã giấu tôi vài chuyện về đời tư của nàng. Tôi gần như nghĩ rằng Ngọc “lừa dối” tôi. Nhưng nghĩ như vậy, thật sự tôi đã lầm. Chính tôi đã làm cho nàng

không dám nói thật. Ngọc chẳng mong gì hơn, tôi dám nói chắc như thế, là được nói thật với tôi, nhưng vì nàng thấy tôi coi trọng nàng quá nên nàng không dám nói, nàng sợ tôi “khinh” nàng, nàng sợ mất tình yêu của tôi. Nàng sợ tôi sẽ không yêu nàng nữa khi tôi biết là trước khi gặp tôi, nàng đã có thời làm “yêu” một kẻ gian manh như gã Paul Văn.

Đó cũng chính là cái lý do đã làm cho Ngọc không cầu cứu tôi khi nàng gặp lại tên Paul Văn. Nó chỉ cần dọa nàng một câu: “Nếu cô không làm theo ý tôi, chồng cô sẽ biết rõ về những bê bối cũ của cô...” Và Ngọc, kinh hoàng vì ý nghĩ chồng nàng có thể biết những chuyện không đẹp về đời nàng, đành nghe theo lời tên đó. Tất cả những sự việc này xảy ra đều do lỗi ở tôi.